

אמר לו: מלאה שנה למתי — לא האבתי כמעט חשבתי: הנה רק קרה הזכר. חסרונך הן מרגש יפה ייט. עובר אתה ליד הרון. השלש אינו. מיה — ירי בחישה חיי האה — רגום כמעט לא נמצא בו. רחמי — אינו כמעט: מלך ללא-שב.

וענין לשלמים כחפשת אהרן בידוהי נים, במאמץ. כבלילות ערבי שבתה יגנים — לשוב! שיר חדש שלו לא יבא עוד. נסחם הגיל על השלה השר ליתחונות. הצבונות-מלסטיה שלנו: ופי ידע פתי יקום הדש שחייתה!

אל לידו במקרה כרך. השלח! עלבני ארבעים שנה. וכי שיד: בין הרים. ותקוות-חיים קמה לעיני. כמה דיבור או לנשנן שירים אלהו שירת וביטויים של מפוררים גדולים מעצבות עולה. יבורג היקיים נעשה הן מזמעות. ואך שורותיה כאלו אינו מזור משיל. בין ידימי שלו רעננים כשהיה. סורים עצמם יקיים המתגלים לנו בוקר-ביקר כילדים. כאילו רק הפיעו כאלי שמש ראשון. סברקים מתחל לצ' ציף תכלתם.

זה כוחו של טרניוונסקי לשירתה. תנויות שאינה מוסקת. כוח קיים והי.

היה בי רצון לענות. הוא לא ראה בה עום סוף. בין ההתעלות מיונותו ובין הרצון לצמצמו רק בתחובו — היתה זו מעין פשרה: משלנו ראה, מזור עברי אצלנו עלה רפוח סמקו רותנו עק. וגם מקפלות לא-עלנו, אך רצון אחד גדול ומיפא: ליתר תפיה רצון לעולם הירון. לא אלו תפיה של, ההתעלות בונב מלוללי, כי אם ליתות כפי שראה הוא אהה. ספרו כי תנה ענה ברעם. בה ידיעם הם על ין ז' והוא ידע.

הצורך ניכר אני להגדיל יזנות מה האין ספרים שלמים נכתבו וזאת עדיין לא הגדול המוטב די ערלי. הגר דיו וידידיו. ומשנינו-בסקי ניכר ליצור בדמותם בצלמם, הרגם, עישה וניסה לפסל ולענות לא הגיע. ואך בדרך גילה את אפרים עלנו את עולם אילוחנו הגנוז, וניסה להקים חרובותי. נסיעתו גדולים לא עשה. רק לקט איור אכנים. לטק שכוני-פסיים בורט ענו הרצון הפלאטי: יצר דוגמאות של שירה למשת אצלנו. הרצון על בנק יצר ליתות. וגילה לו גם התי הקרוב. אמרנו אז: תחיה — וחי שליך לת העבר הקרוב לשם העבר הרחוק. הוא גם את הקרוב התי, רב החרוזים. ניסה לתת מגדלי ושלש-עלובים בחרו זים ליצור אידיליה של גו, בידרית. הדמיה וקמקסמליים. המסיה: כטובן, גם גיתה וגם קסו כמנו — מייקס הרוסי. האידיליה הלכה ורתמה. מכתום הטיס. שמוכנס אחד בה מוכיר את משה-לי מלידו הרוסי של קיסרם. בברחו אור ירי. מגדלי וילכא. החולם, ועד בריה. סליה. הותנהה של אלקה' לתתית. יבוא ועד. עמא דזהבא. ניואית הרבמים הנפלאה. שיר כעצ נולא וחוקן אדם אבוי. וכיח עט זה כיווג של עתיק חורש. על עולם זה יקיים ישראל. ממנו לזמן כחכבי עלט — צירפני איזה ספר חדש שלו (לכתובתי האחד הנה ב'דבר' — את. ראי ארמיה). עמא צרף את האחרון. כן אחרון. יורה ככל לא היה. יבא אסוף. יבוא מבחר. יבוא דמים סדדים. חדש לא היה יותר אחר. כיכבי שמים רחוקים. נוכח זה שחלוקן בתוכנו שקע. עלה למיום. רחוק: שמינו התרסקה.

מאצית זרתי הדי שנים שלא נתנו לו מיתה. התעסקתו הן ביטח הן באופקו. בגלה ובכחור עלוק: אן-אן-אן: הן ובר-ניה. לא רק כמרים המקדשים לחיה איראניה. וידי החיפה הרחוקה. כי גם בארץ

אמה ראש הרחבה הגדולה של פסח סדובים — לא עבר. שם הן היה חלק חלשכולה הגדול.

ובלתי ערב ויהי בוקר" ישנה שרה: אמרים ששם בגרוניה מתיים הראש במו ג'ון. והשעור שחל: מ' הוא שהתל את דכט. דמ'אמר, דס'אדם, דס'חתי? מ' לא שנתן רצות? כאלו שאל קין רצות לרצוח את הכל אחיה. וכאלו שאל שכלק באלהי בלכתו לונב את הנה-שמים.

כן, טרניוונסקי הכיר את היש ובעולה לו זה באימתי — נתלש הרצון בשירי באיקראניה של ימי המל' חמה הקודמת. לחמו בו עוד היש והר' צקו: לזקן את מנימת. מ'סא נמרוד'. ואני לא אששט צארר זה. בקרב מות ולא כשכדו — במועז חיה אדם בי — דם אתן חמת דם. אינוי שח כי אובל כך לסבת ובסוף. ועד וכיכבו ארץ בחוק יד ונאותם מ'ל. כך במגניתי' ובאיתה שנה בממניגה הוקי' — ג'יון אחר. ע'גב. נכנע. השני-ישע. הארבע שנים אחר כך (אדיבה הרים) ג'יון אחר: זאת התי נקמטו' — האם את ניכסו לא. נקמה בארץ עור ישנה. אך. אנהנו טוננו: אנהנו לא נעל עליכם בקרדימתי. אנהנו על תיראוי. אלא: המינו יחזור. יבאו בכב הרעילי יאדית כל ישכבי. בעצם בנוסה נרדתי באחד מנאמינו. בנוסה ביאליק במגילת הא"י.

ולעצם קרר גם בשירי ימי המאורעות, כן התקה לתור, ואך את האייכות את מצבנו ובידותנו הכיר. באלאדה את רינה שלי מבלישות הכרה זה שוב אד' מת גרמניה של ימי הביניים ויראה את נפשנות היהודים וקרבותיהם. ושחיות אבות את ילדיהם. במרד שנים אלו — עמא דזהבא. דברלים וזכרות יריה. שדה ונעור-ענקש על המי שם האהבה בלייטק לאר וליפול היהודים בשירי תינו פה. הכל יש במסכת דברים רדבש זה. כך הם משחירים! וכו לא כסא בראיק שירי שמש יאהבה כשנות. כמ'רוב' להשיב בקשו רחמים עלי-י. ובאיק קלות רבאוי שוכביתו ידך גם סכריו-מנסקי. אל אפרם מה ידך פניש מיטות אבאי: הטיב נאמיס לרעים ולמפייס'. אמרה עוקה יד שבתלחנה. והאירניה האייפה של ביאליק: השבש רחמי. השמה מרזה השחשט הא"י. ושל סכריו-מנסקי: וקא. ארצי ארצי. סכרתי מאור. צעירתי. עבר שבעים שנה. את אמרת שירתי. אה כדכתי המשורה במשך שירי זה: יש אשר לא סכאן אין מחר ואין המול'. גם נעמס קיטא. חוצם יא עוד זקמ'. וגם נחמה ישח: כבשיר המשירי: מו במעור'. ויש פלא אם מכל אלה שפתה המשורה בוסל לומר אל. עמא דזהבא?

עמא דזהבא? קשה עוד לנשח לטר איסר גדולה זה. תחילה בכמותה ריבוי דוחלי. סבוכה — מכל פשטותה ריבוי טיולה. קשיחותה מכל לענין קשיחותה רשיבותה לאהרן הענין העיקרי. אל הדברים והכירות — כל זה פלאי. מר' כן הענינים עצמם כבר אמר מה: מוחל לעסיתוהי יש עמו שירת-חוב: שירת הפכירה הגדולה של תעורה הגדולה ואחר' כן: דיה. ככרתי. סבא תחתי. ראבא אסנוני יהיה איש ידמיים. רשב ענינו דבש יחולת ומשט החחיל'. שירת יהיה קשיחה הגדולה אכנס: לקיבוק עולה על הרקיע'. גם פרק של הנהגה וכגדלי הפך אצלו לתייה מהירות. רשב ענינו בתיים עלנו וקשיחה לקבן שתי סיני מ-ר-ב. על ש' ר' לאלה המים? לשונן — כתי יודין קנינים עדים חיים כולמותה לאימובים יג' מ' יד דע אם לא ויקרבו הרגם פכר-מנועית לאיילים נעתיים וכו ידעים אנו של רופס במשעם של אלה סביבנו של אוישי-מסר. של שירי בביצים אהרן נקמה ונאמתיים. ולברקים בגביע עזי

מגולמלת נרצחו מה ידעים אני על קרובים ורחוקים? אנו כפרשים את חיים וספרים במושלנו אנו של ג'ר שנה הם — מרודים אהרים להם. קרא את ספרי. דיקאקה' של ג'יון ואת דומי קיציבסקי האיקראני. יום בכפי ריות של אירופה התיכונה והערבה עוד נשברים שלדים תנוות רפיים. למעשי-אבות ססן לבנים. על כן — יורא.

תשחית עם החלוק הסודר. הקמיעות של זה לחילו של סרזקי. מרת יחיי איש גיים למדדים. וטרניוונסקי של אנה. בת ישראל. ותמאם הומנה לחתר נה. וכלי-כניית. קשרים באפים של עמים נבתי-בתים על עמים אלה. ועל זה קשר בתנועה של הכרתה. וליבטוק שרות על הקקיל ובצירופי של אסיש' קין והמגר: רברכה רבה עלינו ועל התיי אסר: ענונית) עי-פכה לתת. לא: זה לא הגיע לי הזמן לבשת כראוי אל סתאפה גדולה ורבה הרקו זה. מוכבי שמים רחוקים. בשיר ראשון זה הוא שב אל ארצות נהדלו. אלא שארץ אמת הושפטה: הארץ של הנאווה מדי-לברנ' ועל. לזמן החר' שרת'. ככלי-חושפה הננויה — עוד נהרת היא. ושה הושפטה. לא עזר הלב בית לחוכי.

וגם שיר זה אמר בברכ'ו מרבה מידעלים לטכבים הרחוקים באשר הם עס.

וכרך השירי: קשיחה: הנה. החר זר לאחריו. בגללה צויות. ושיר קלי: העולם בוכות של מ' קימ' ניצנים כסירים. אפרחום תינקות. בוכות קיים הוא. בוכות מ' חרדים גשמים. אפסיית של אלכסנדר מקדוק שאלחו נאפסיית. מראדה עלנו עונה: בוכות בהתם דקה. האנשים אינם ראוים לך.

ומרדן הרובים מן דינה וכן הנהגה האיסלאמית. שוב עלינו: נשאת בע' למ צרתנו. ואמרים יש שופר'. ובאלאדה על. איש-שירי. קשיחה מ-די-עירי. שוב גיתה אל. בה פמה הגלדרי' וכן. אינו יודע של בירון אל. שבתה חדישה שלנו. ולפיקי אידיליה יל בית אבא וככא. ומשירי חפיו חפייס אל. שש זמן חרותי. ומשירי הקלפסיים (הגנבים) שה ידך חרדתי אל. באש-אודות יודיית. כל גרמניה אשר בניו חסנו הצלב.

ועיב הודר המשורר להיננו: חג השבועות' ותמאם. כמות לילה. פרק בנים: המלך: ואולי שם בארץ ישראל נפתח קוב התנהג. באהבה מק' רא ערש. זכר לציאת אבינו. ולב כף: האיות: שחיתוקן האחרונה: בין האנשים המפורים. גיורי הקנס הגדול. אלטים לקראת האה צערים

לקראת התשע. — אחר כך גילת הנהגות: עמא דזהבא.

פרסתי כל זה. כדי להראות את שפע התבנים. צורות-מקור וקפיצות-תר' גום של ספר אחרון זה. לא נס ליחו של המשורר. איש הצבעים והפלטסקי שר גדלו מ החושים הבו התחדדו. והשליש: ישראל ארצנו. וקין לא נתקו.

וגרתי כ'משונים'. במיליון נד' מד זה סלפני יתר מארבעים שנה: פרץ כתב לו. אז את מכתבו הקסן: מאל כצל ה'שנים' מאת בעל המר' חיים. לא נורא. גם פר דע להופק. לא חסרו גם לי שושנים. ואך ילדות רחום בית כ'ש'שנים' של טרניוונסקי כפי — לא ידע. וגם בעל-המשונים' קפל לפרקים להך החיים. אל. בדרך מסגנצא' למשל. ואך הישו שנים. זכ' ו'וית הליריקה וההפחה לא סוד סמנו גם את. וגם בשירתו על מראת-אפי' ראנה. לא צייר עוד אהם כמעט. כי אס שר על יום. לצירי הפחדים ממש הגיע רק בתקופתו האחרונה: הרוני סידרתי. פסח מדוכים ואידילית בית האסורים האחרונה. וכן גם בגלגלות מסגנצא' חירסיה: ואך יודע הוא גם לתפור. בעותיל-לילה' לכדיהה אידיליה. לתפורסקא.

אך מה הפסח? אך היה איש המשונים גם איש-חיים? אולי מספרת לנו על זאת ב'ראיאדמה' — שרת החייה המיסתורית. עצד הועה. אך הוא אמר שם: עמי חלפה. אולי גם חלומי. אבהו לי נפש כח קרדתי. — אמר הוא על השירי החתום שני עלמה. אולי הוא עולם השונים שלו. אל בשער. ישנו שוטנים דיון בשירי רת סטרניוונסקי. ועלמנו עולמ-חיים. ימים יראים לנו. גם שמתה-היתה השנה — לא זמחה היא לנו. ירוב שנפרד המשורר מאתנו בידות-סניעה קשות ומועזות. יחד עם זה במינות סב שנגלה לנו המשורר כיינוי אפר שריותנו שמכנס לא יעם מאתנו סום ידך שלו. אלא, שם יודע אם לא היה ענין לנו עמו. אולי אינו סגולות יקרות מבני נפש: משורר זה שחוקל לא נענה בעצה בו. ששירתו לא ידעה וקנהו תענו על דושה' וזמרתו ונוריקהו לדורות יבואו למפורים שישכחנה. ופיתפשו שבלישית שלהם. ולקרא הדפני יד הכא.

יקב רבינובוב